

tales ved i Udvalget, og jeg kan derfor gaa til det tredje Hovedpunkt, jeg har at fremføre, nemlig dette, at den Ordning, vi nu kan enes om, bliver paa bestemte fastsat Aaremaal. Vi var inde paa dette, da vi 1923 behandlede Spørgsmaalet om en Radioordning. Man tænkte den Gang særlig paa en Koncession til en Privatordning, men selv om vi nu træffer en Ordning som den her foreslaaede, mener jeg, at dette Krav er lige saa berettiget i Aar. Thi der er nok i de to sidste Aar sket store Fremskridt paa Radiofoniens Omraade, men Udviklingen vil yderligere bringe nye Forbedringer med sig, derom er vi jo alle enige. Jeg synes ogsaa, at det Ønske, der — som af det ærede Medlem Hr. P. Andersen nævnt — af Pressens Repræsentanter er fremsat om, at kommer der Muligheder, der synes at tale for en Nyordning, maa det blive de private og ikke Staten, der bliver førende, herigennem imødekomes, idet man, som sagt, saa til den Tid kan tage Sagen op og maaske ud fra indvundne Erfaringer træffe disse nye Bestemmelser. Principielt er vi, som sagt, indenfor mit Parti mest stemte for en Privatordning, men vi indser vel, at en fast Ordning nu i alle Tilfælde maa gennemføres, og med dette for Øje anbefaler jeg at gaa til Forhandling om Sagen, idet jeg haaber paa, at vi derigennem maa naa et Resultat, der giver en god, praktisk og tidssvarende Ordning.

**Ibsen:** Naar den højtærede Minister har henvendt sig først til Finansudvalget om Løfte om en Bevilling paa disse 350 000 Kr. til Anlæg af de omtalte to Stationer, og han nu efter Anvisning fra Finansudvalget gaar til Rigsdagen for at faa denne Bevilling, ligger vel heri fra Ministerens Side i alle Tilfælde en Tilkendegivelse af, at han i tidligere Love, nemlig i Lovene om Radiotelegrafer og Radiotelefoner, Loven af 19. April 1907 og Loven af 1. Maj 1923, i og for sig har Bemyndigelse til at ordne disse Forhold. Naar man nu fra visse Sider i dette høje Ting, bl. a. den ærede sidste Taler, ønsker Sagen nærmere undersøgt og gjort til Genstand for Lov, hvori nye Ting tages op fra Betænkningen, saa vil det jo sige, at man ønsker at lave en helt ny Lov om Radiofoniordningen i dette Land, og jeg skal ikke sige, at den er upaakrævet. Vi staar sikkert her overfor noget nyt og stort, som i Løbet af maaske meget kort Tid vil tage en mægtig Udvikling, og det vilde da sikkert være rimeligt, om Lovgivningsmyndigheden

havde Indseende med, hvordan dette Forhold ordnes i dette Land.

Spørgsmaalet er da, om man kan foretage en Deling paa den Maade, at man foreløbig saa hurtigt som muligt giver Ministeren den Pengebevilling, han søger, og Bemyndigelse til at opføre disse Stationer, og saa senere hen beskæftiger sig med de øvrige Spørgsmaal, som Lovgivningsmagten kunde ønske at tage op Radiofoniens angaaende, eller om man, til Trods for at Forholdene paa Radiofoniens Omraade ikke er heldige i Øjeblikket, hvad der fra alle Sider indrømmes, og der i høj Grad tiltrænges bedre Stationer, i nogen Tid vil udskyde denne Bevilling, fordi man ogsaa under denne Ordning mener, at der er Ting, Lovgivningsmyndighederne maa have Indseende med og være medvirkende i. Men jeg forstaar jo meget godt, at den højtærede Ministers Opfattelse af Sagen var den, at han gennem de to tidligere Love af 1907 og 1923 havde den Bemyndigelse fra de lovgivende Myndigheder her i Landet, som han skulde have, saaledes at han i og for sig kunde ordne det hele administrativt. Derfor gik han til Finansudvalget, og nu har den højtærede Minister lavet sit Lovforslag saa knapt som muligt for at faa det hurtigt igennem, idet det her kun drejer sig om Bevillingen af disse Penge for at kunne opføre Stationerne saa hurtigt som muligt. Den højtærede Minister har ogsaa holdt det Løfte, han har givet, at den hele Ordning skal kunne hvile i sig selv, og Staten faar oven i Købet de Penge, den har udlagt til Ordningen af dette Forhold, hurtigst muligt tilbage, idet Maskinanlægget skal tilbagebetales i Løbet af 5 Aar og de øvrige Anlæg i Løbet af 10 Aar.

Det er ogsaa et Punkt, der vil have stor Interesse, ogsaa i dette høje Ting, om man skal have en Statsordning, eller man skal gøre det hele til Privatdrift. Nu har vi i Bemærkningerne faaet at vide, at det Radoraad, som den højtærede Minister nedsatte, umiddelbart efter at han i Foraaret havde søgt Finansudvalget og talt med det om en Ordning, har gjort en Indstilling, som i alt Fald er tiltraadt af et Flertal, og at dette Flertal, om end fra visse Sider modstræbende, gaar med til Statsordningen. Radiobranchen er, saa vidt jeg kan se, den eneste af de Organisationer, der er repræsenteret i Radoraadet, der bestemt har modsat sig en Statsordning. Men naar Radiobranchen vil have en Ordning ved privat Initiativ og selv har bebudet Forslag om en Ordning, som imidlertid ikke er kommet frem, er det vel nok — og det kan man jo ikke fortænke